

Mataró, al llarg del temps, ha tingut també contactes amb els Jocs Olímpics, configurats en la riquíssima i emotiva història d'aquest moviment que, aliant esport i sociabilitat, tant ha fet en pro de la fraternal unió humana, sense barreres de cap mena.

Per això, en voler escriure d'actualitat olímpica, al ben rebut encàrrec d'escriure'n, hem fet un recull de vivències olímpiques mataronines per centrar-les en la seva màxima possibilitat de record i, tal vegada, per a algú, de coneixement.

La XXV Olimpíada reforçarà aquesta breu història.

MATARÓ I LES SEVES VIVÈNCIES OLÍMPIQUES

Quan a l'any 1896 a Atenes, amb la primera Olimpíada moderna, es feia realitat el somni del baró de Coubertin, a Mataró existia, com en tants altres països, un desconeixement quasi absolut de l'esport organitzat i segurament nul·la informació sobre aquella meravellosa aventura que començava i que seria un dels grans fets del segle XX. Per descomptat que la modesta premsa mataronina no en va fer la més petita cita, tot i que un any abans s'havien constituït les dues primeres Entitats esportives mataronines, el Club Mataronès de Velocipedistes (que ja havia construït el Velòdrom, avui Parc Municipal) i la Societat Colombòfila de Mataró. Val a dir que tampoc a Espanya no estava avançat l'esport com per pensar en Jocs Olímpics, tot i que en les reunions del C.O.I. a Atenes hi estigués representada... Cal pensar que només foren 13 els països (Alemanya, Austràlia, Àustria, Bulgària, Xile, Dinamarca, Estats Units, França, Gran Bretanya, Hongria, Suècia, Suïssa i, naturalment, Grècia), amb un total de 285 esportistes que participaren en els Jocs/1896.

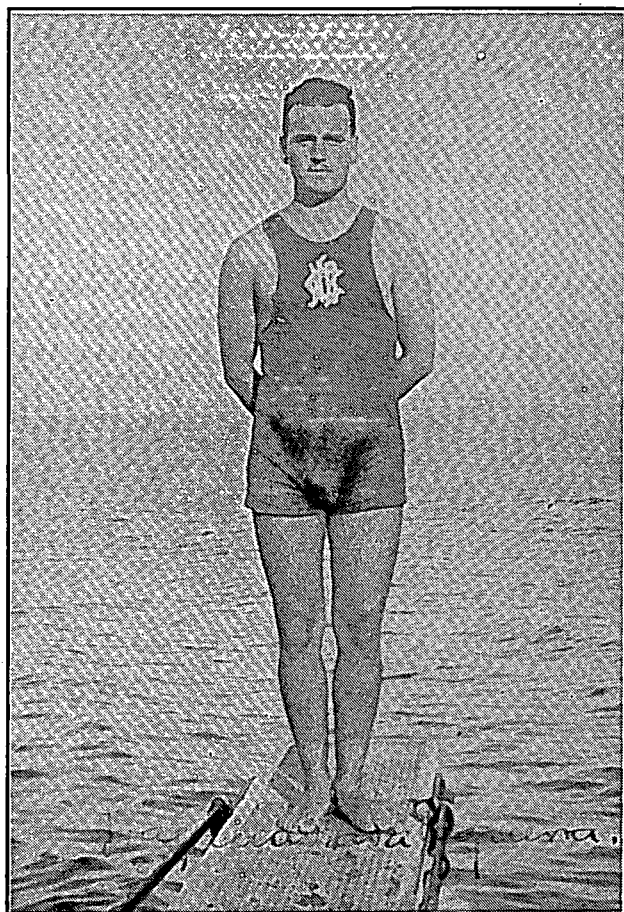
La curiositat es donà a París el 1900 (II Olimpíada), on l'espanyol Marqués de Villaviciosa, que estava de turisme a la capital francesa, es va inscriure en la prova de tir amb arc assolint el segon lloc entre un australià i un dels Estats Units. Una medalla que no feia pas canviar el futur...

CUADRADA, A ANVERS -1920.

Encara que, de manera molt lleugera, hem volgut fer l'anterior preàmbul per centrar l'enorme tenacitat demostrada pel baró de Coubertin per convèncer (cosa que no li fou pas fàcil) la implantació de l'Olimpisme. Així, no s'ha de trobar pas gaire estrany que Espanya, i per extensió Mataró, deixés passar

20 anys fins a la seva decidida entrada activa en la VII Olimpíada d'Anvers 1920, després de la forçada suspensió de la de 1916 per culpa de la Gran Guerra europea.

A Anvers, de manera sorprenent, Mataró hi tingué un precursor amb Joaquim Cuadrada, mataroní que vivia a Barcelona, nedador en les fileres del Club Natació Barcelona i considerat com el millor

Joaquim Cuadrada i Esquerra.
Olímpic a Anvers (1920).

fondista espanyol d'aquell moment. El xicot tenia permanent contacte en la nostra ciutat amb els iniciadors de la natació i del waterpolo locals, de tal manera que venia a entrenar-se alguna vegada amb ells i la premsa el considerava *el nostre Campió*. Creiem que amb aquests antecedents, bé es mereix que el recordem com el primer olímpic que ha tingut Mataró.

L'entrenava un suec, Albert Berglund, i a Anvers Joaquim participà en els 1.500 metres i fou sisè en la seva eliminatòria. Es comprovà que la natació a Espanya estava a les beceroles quant a tècnica i que era poc menys que impossible la competència amb les figures dels països més avançats. Però haver estat el primer olímpic espanyol en natació, ja constituï una proesa històrica.

LA DIFÍCIL PROGRESSIÓ.

Les dues medalles de plata espanyoles a Anvers, hípica per equips i futbol (amb aquell equip que fou batejat com *la fúria espanyola*) i, particularment, per a l'esport mataroní, aquella presència de Joaquim Cuadrada, podien obrar de revulsiu. Però quan el 1924 a París (VIII Olimpíada) s'envià un bon contingent sense èxit, es notà que calia treballar molt per intentar aproximar-se als millors. Parlem d'Espanya en general. Ser potència olímpica no és pas cosa fàcilment assequible. Per a Mataró, pura utopia... En aquella dècada dels darrers anys vint i primers dels trenta, si en efecte es generà un esplèndid entusiasme en esports bàsics com atletisme, natació, bàsquet, boxa, ciclisme, futbol, etc., estaven mancats d'instal·lacions idònies per a una progressió més ràpida i efectiva, i moltes modalitats ni tan sols es practicaven.

Quelcom semblant passava a la resta del país, com es notà de seguida. En la IX Olimpíada d'Amsterdam 1928 s'envià una bona representació en vuit modalitats, assolint medalla d'or en hípica per equips, i a Los Angeles 1932 (X Olimpíada) es portà bronze en vela (S. Amat). Espanya estava únicament representada en la vela i el tir olímpic, ambdues modalitats pròpies de *minories selectes*, de quasi impossible pràctica per al jovent d'aquell temps, que ja somiava, això sí, a ser olímpics algun dia i es sacrificaven amb enorme afecció, clamant, a la vegada, mitjans i sobretot instal·lacions: pistes atlètiques, piscina, velòdrom, camps de futbol...

LLARG I ANGOIXÓS PARÈNTESI.

Ningú no podia sospitar que aquelles il·lusions de tants i tants joves es veurién dramàticament esbocinades, primer per la Guerra Civil de casa nostra i seguidament per la Guerra Mundial. A la XI Olimpíada de Berlín de l'any 1936 ja no va poder assistir-hi Espanya, i no cal pas recordar que després no tardà pas gaire a sorgir de nou el flagell de la Guerra Mundial, que immediatament obligà Tòquio a renunciar a l'organització de la XII Olimpíada 1940 i tampoc no la pogué acceptar Finlàndia per la violació del seu territori per l'URSS. El Comitè Olímpic Internacional no podia fer altra cosa que encarregar ja la XIII Olimpíada a Londres 1944, que tampoc es va poder celebrar. La guerra persistia...

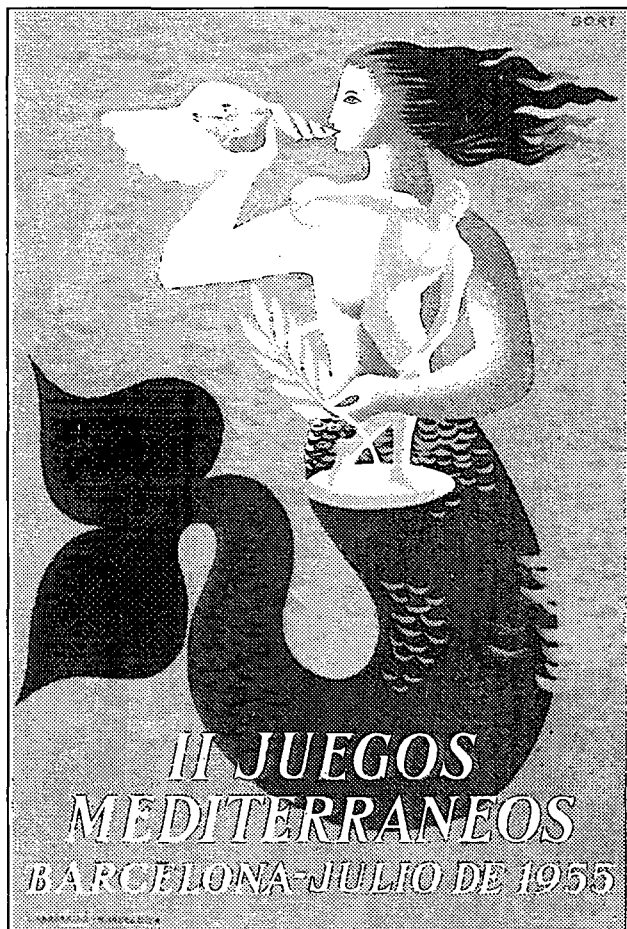
CERCANT LA NORMALITAT.

L'Olimpisme havia sofert un trauma moral en aquells anys sense poder satisfer el desier de la joventut esportista i reunir fraternalment un món de pau i solidaritat. Però va mostrar la seva força i el Comitè Olímpic Internacional va convenir que els Jocs de 1948 es celebressin a Londres. Acceptà la capital de Gran Bretanya, tot i les mancances a conseqüència de la guerra que obligaven a unes limitacions en tots els sentits, i amb l'absència d'alguns països vençuts en la conflagració. Tothom acceptà la voluntat de Londres i aquella Olimpíada ha quedat com l'*Olimpíada de l'Austeritat*. El que importava era retornar a la normalitat.

Hi estigué representada Espanya en diversos esports, bona part amb les promocions novelles forjades després de la guerra civil. Fins i tot, una vegada més, es va assolir una medalla de plata en hípica per equips. Aquest retrobament olímpic era com un rajolí d'esperança.

JOCES DEL MEDITERRANI, UN IMPULS.

Mentrestant, Mataró anà cobrint la travessa del desert, i a finals dels anys quaranta i primers dels cinquanta es llançà a la construcció d'instal·lacions (Velòdrom del D.C. Mataró, piscina del C.N. Mataró, habilitació de modestes pistes atlètiques, remodelació total del camp de futbol i pista de bàsquet, pista polisportiva, tennis, etc.), i noves generacions vénen a reforçar les fileres de l'esport. La superació és extraordinària i així es demostra l'any 1955...

Cartell dels II Jocs Mediterranis (1955).

A Barcelona es celebren els II Jocs del Mediterrani (Jocs Regionals de ramificació i esperit olímpic) amb un memorable ambient. En les seleccions d'Espanya formen els joves mataronins Jordi Bonareu en bàsquet, que assoleix medalla d'or, Josep Gasull en waterpolo, medalla de plata, i Josep Ginesta en futbol, que obté medalla de bronze. No es podia demanar més. Un falaguer èxit que deixava entreveure que tenir lloc en uns Jocs Olímpics també era possible. La nostra joventut podia fer esport en una altra perspectiva, i més quan per a Espanya, llavors, ja seria una cosa normal el fet d'enviar representació a les Olimpíades.

PERÒ A MELBOURNE, NO.

L'any següent dels Jocs del Mediterrani amb tant d'èxit, generava esperances de cara a la XVII Olimpíada aquest retrobament olímpic de Melbourne 1956, que per primera vegada es celebrava fora dels continents europeu i americà, que n'havien estat seu fins a llavors. Es frustrà la presència del nostre país a les antípodes, a conseqüència del boicot motivat per l'entrada a Hongria dels tancs soviètics, per la qual cosa s'uniren a estar-ne absents, també, Holanda

i Suïssa. Entristí, sobretot en l'ambient esportiu, que no pogués ser present en els Jocs el carismàtic gimnasta, llavors campió d'Europa, Joaquim Blume, previst per assolir la conquesta de medalla. A Mataró possiblement també quedà algun jove amb la mel a la boca.

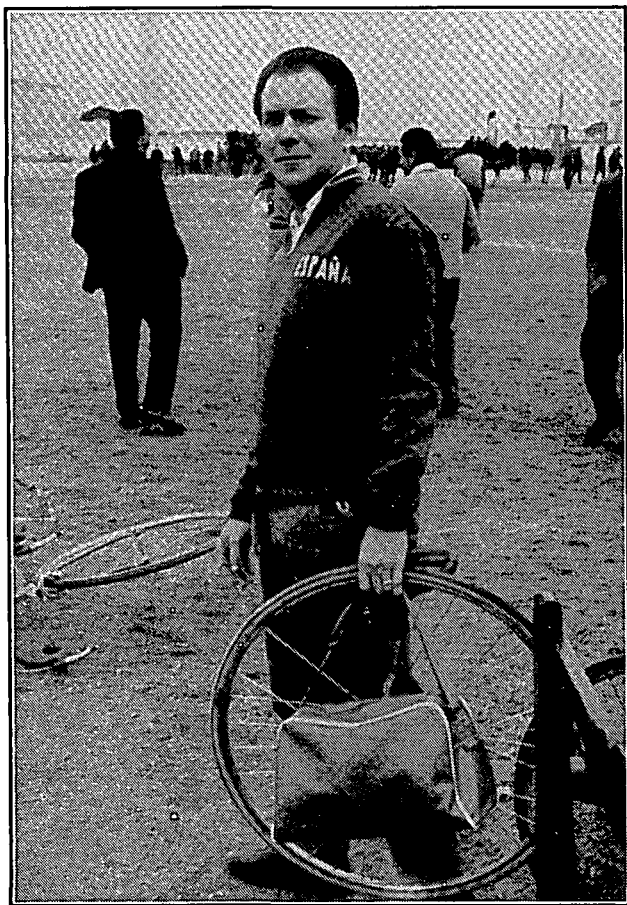
DE CARA A ROMA, PRE-OLÍMPICS.

A l'hora de *la tria* de l'esport espanyol de cara a la XVII Olimpíada de Roma 1960, que s'esperava que constituís un gran èxit d'organització, ambient i tecnologia (per primera vegada es veieren els Jocs per la Televisió), alguns nois mataronins foren cridats a demostrar les seves possibilitats en les preseleccions efectuades. Així, el boxador Manolo Garcia (a qui el fet de perdre el campionat d'Espanya li fou fatal), el ciclista Josep M. Puig, que amb Jordi Terricabris i Domingo participaren en una reunió de preselecció en el Velòdrom de Mataró, i els nedadors i waterpolistes Gasull, Crespo i Romeu, en l'àmplia llista dels qui efectuaren proves. Però de tots ells només Josep Gasull, titular com a porter de l'equip, mantingué l'esperança fins al darrer moment, en el qual la fatalitat ho tirà tot a rodar. Passà que Espanya es jugava totes les possibilitats de poder tenir el waterpolo a Roma, en un partit contra França. L'empat afavoria Espanya... però es va perdre per 7 a 6, tot i que el porter mataroní va ser un dels millors de l'equip. Un sol gol frustrà les il·lusions espanyoles (i particularment les mataronines) i Gasull veié perdre, potser per sempre, la possibilitat de ser olímpic. Com els altres preseleccionats mataronins, que, si més no, demostraren la progressió de l'esport mataroní en aquell moment.

A Roma, l'hoquei espanyol assolí medalla de bronze.

JORDI ROCA, DESPRÉS DE 44 ANYS...

Si quedàrem que l'any 1920 Joaquim Cuadrada havia estat el precursor olímpic de la gent de Mataró, bé podem dir que Jordi Roca Sol, quaranta-quatre anys després (XVIII Olimpíada de Tòquio 1964), recollia el relleu que, amb més o menys consistència, s'ha anat mantenint fins ara, passant d'unes mans a altres. No sols en la faceta podríem dir d'esportista actiu, sinó que també d'altres tenen la seva importància, a voltes decisiva en els resultats assolits.

Jordi Roca i Sol, mànager de l'equip olímpic de ciclisme a Tokio (1964) i a Mèxic (1968).

Aquest és el cas de Jordi Roca, que en aquell temps s'estava fent un nom en el ciclisme espanyol com a manager (o el que vulgui dir-se) i que acabava de firmar contracte professional per l'equip Ferrys, que fou requerit pel seleccionador de l'equip amateur olímpic Gabriel Saura per tenir cura dels corredors a Tòquio. Un mataroní, doncs, en un lloc ben compromès en l'estructura de la participació ciclista, la primera Olimpíada que es celebrava, precisament, en un país d'Àsia. El bon treball de Jordi Roca fou elogiat per tothom.

També el jove boxador Sedano semblava que hi tindria un lloc. Però en els Campionats d'Espanya va haver d'abandonar per lesió i això el perjudicà. Poc després passava a professional.

Grau Cot i Joan Nonell amb la Flama de l'olimpíada Mèxic 1968.

MATARÓ VISQUÉ MÈXIC/68.

Tota una colla de circumstàncies —bones i decebedores— feren de la XIX Olimpíada de Mèxic 1968 (primera en un país de parla castellana) la que més moviment ha portat al llarg de la història olímpica *mataronina*. Posem les coses, sintetitzades, per ordre.

En Joan Antoni Prat estava estudiant a l'I.N.E.F. de Madrid. Als tres primers del curs, se'ls concedí una beca per viatjar a Grècia i participar en el curs anual de l'Acadèmia Olímpica Internacional. Això li va permetre veure com a Olímpia s'encenia, al temple d'Era, el foc, i a les ruïnes de l'Estadi, la torxa, que després de recórrer de Grècia a Itàlia fou embarcada i portada a Barcelona on, enmig d'un formidable ambient, a la Plaça de Catalunya fou col·locada dalt d'un pebeter, coronat amb els cinc anells olímpics. Es disposà una permanent guàrdia d'honor d'atletes i esportistes que es rellevaven cada hora. Una d'aquestes primeres guàrdies la feren els atletes del Centre Atlètic Laietània, i era formada per Priego, Petit, Floriach i Gomà, fent torn el G.G. Lluïsos amb els directius Puyó i Quer i dos de la secció d'halterofília.

L'endemà al matí —dia 2 de setembre de 1968— la torxa va emprendre el camí travessant tot l'Estat, portada per esportistes que es rellevaven cada quilòmetre dins la seva província respectiva. Així, cobrint el tram entre Abrera i El Bruc, amb l'emoció que és de suposar, foren portadors pel C.A. Laietània Grau Cot i Joan Nonell (els més veterans que hi participaren), Joan Arnau, Antoni Gomà, Joan F. Puig i Joan Garcia, i pel G.G. Lluïsos Antoni

Cruaïes, Jaume González, Josep M. Puig i Llufs Ferreres. A La Panadella esperaven els lleidatans i, successivament, fins a Palos de Moguer (Andalusia), on la Flama Olímpica fou instal·lada en un vaixell i per la ruta de Colón transportada a Mèxic. Foren uns dies inoblidables i satisfactòria la participació mataronina.

El cas és que mentre la torxa travessaria l'Atlàntic, les Federacions Espanyoles encara apuraven els dies per completar la participació en els Jocs, que començarien el 12 d'octubre. Ja d'una manera força injusta havien quedat marginats els primerament previstos, com Joan Martínez per al bàsquet i Manuel Cabrera per a la marxa atlètica. Encara quedaven com a probables el boxador Antonio Rubio, concentrat mig any a Salamanca a les ordres del gran mestre Ignacio Ara, i a Madrid s'entrenava la jove gimnasta Pepita Sánchez, en gran forma demostrada en festivals pre-olímpics. Tots dos, fins al darrer moment, acreditaven ser els millors d'Espanya, però per qüestions de restriccions en l'expedició, sobretot econòmiques, reberen el *no olímpic*. Quina pena!

Repetí en Jordi Roca, que havia demostrat les seves grans qualitats de manager dels ciclistes olímpics... i quelcom més, la seva enorme capacitat tècnica i vocacional i el carisma per captar-se les voluntats. En acabar els Jocs, fou com si se li imputés el flux paper realitzat a Mèxic, escapolint-se de les seves responsabilitats els autèntics directors tècnics. El seu amor propi es ressentí moralment, de tal manera que una depressió nerviosa el tingué apartat durant molt de temps de les seves tasques professionals, tot i mantenint intacte el seu prestigi en tot el ciclisme espanyol. Les seves dues Olimpíades són el seu millor guardó.

En fi, a Mèxic, com a persona de confiança de Joan Antoni Samaranch, delegat Nacional d'Esports, hi estigué el gran esportista i apreciat mataroní Josep M. Soler, qui contribuí enviant cròniques per a la premsa local i després obsequià amb belles conferències la nostra ciutat. No hi ha dubte que la XIX Olimpíada de Mèxic deixà un bon ramell de records del contacte que hi tingué l'esport mataroní, en aspectes tan variats.

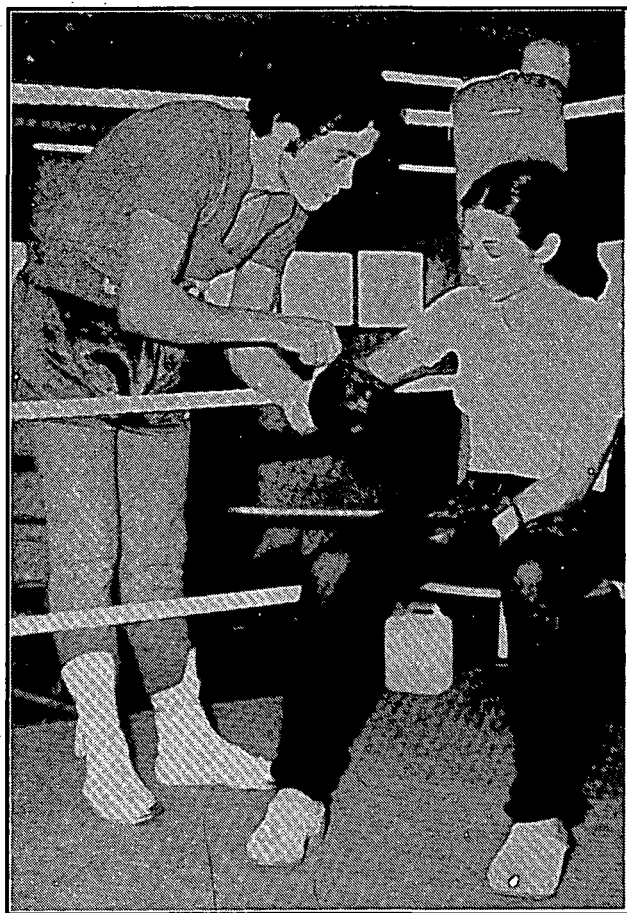
A MUNIC SÍ, PEPITA I RUBIO.

Havien passat quatre anys, però, joves ells, Pepita Sánchez i Antonio Rubio encara mantenien el seu rang dins la gimnàstica i la boxa espanyola. Tot i una operació a què ella fou sotmesa i el servei

militar ell, tot i la restricció operada en la representació d'Espanya, tots dos hi foren inclosos. Era com un premi a l'esforç i a la qualitat acreditada en diverses competicions internacionals. El treball de quatre anys havia valgut la pena.

Els qui no tingueren sort (perquè això de les seleccions dóna lloc a molts criteris... *particulars*) foren en Salvador Crespo i, de nou, en Joan Martínez. El primer en vela, junt amb Ramon F. Montagut del C.N. Arenys, es passà uns mesos d'intensíssima preparació *olímpica* per tot Europa (inclosa la ciutat de Kiel on es celebrarien les proves aquàtiques), amb classificacions molt importants, i en Joan Martínez (que estava fent una extraordinària campanya a Manresa) estigué seleccionat per a l'equip de bàsquet fins al darrer torneig pre-olímpic a Aubsburg (Alemanya), on fou incomprendiblement substituït a darrera hora.

A la XX Olimpíada Munic 1972, doncs, dos joves mataronins defensaren la seva sort. Pepita Sánchez, per una ben petita errada en un dels exercicis, quedà en lloc injustament endarrerit i Antonio Rubio, clarament perjudicat pels jutges, que el desqualificaren per *cop baix* inexistent a quarts

Pepita Sánchez i Antonio Rubio, olímpics a Munic (1972)

de final, es veié impossibilitat de disputar la semifinal, que ja li atribuïa reglamentàriament medalla de bronze.

Mataró tingué un altre ben singular *lloc* a Munic. L'organització d'aquella Olimpíada a Kiel, on es celebraren les proves aquàtiques, va promoure un Concurs internacional de cartells dibuixats pels escolars de tot el món, amb l'agradable sorpresa que Purita Angoña Sierra, alumna de l'Institut d'Ensenyament Mitjà Alexandre Satorras, va assolir un dels premis i l'edició del pòster (se n'editaren molts) sota el lema de *L'Esport en el meu país*. Com és natural, els mitjans de comunicació d'Espanya se'n feren ressò.

La relativa proximitat d'Alemanya va fer que molts mataronins viatgessin a Munic per veure els Jocs en directe. Espanya retornà amb el *petit premi* d'una medalla de bronze guanyada pel boxador Rodríguez Cal. I els Jocs deixaren aquell desolador record de l'atemptat terrorista contra la representació d'Israel, un crim de lesa humanitat, en un fòrum mundial on es predica activament la unió fraternal a través de l'esport.

MONTREAL, DE NOU RUBIO.

Com si Antonio Rubio no volgués deixar el camp amateur de la boxa fins assolir una medalla en els Jocs Olímpics, quatre anys després de les decepcions de Mèxic i Munic seguia de manera permanent en l'equip nacional. Se li havia adjudicat la *Medalla al Mèrit Pugilístic* i quedà en tercer lloc en els Campionats d'Europa. Era lògica la seva selecció per a la XXI Olimpíada de Montreal 1976. Però al Canadà seguiren contra Rubio les decisions injustes, que malauradament tant es prodiguen en la boxa olímpica. Se'l donà com a perdedor davant el cubà Valiente (amb protesta general) i així era impossible la sospirada medalla. Poc després dels Jocs, fastiguejat d'una lluita tan llarga, plena d'insatisfaccions, es passà al professionalisme.

No fou Rubio l'únic mataroní a Montreal. També en un altre camp d'acció, allà estigué Joan Antoni Prat, professor d'Educació Física, que va tenir cura de la preparació de l'equip d'hoquei camp, en què Espanya quedà en sisè lloc. Era satisfactori que fos una cosa força normal aquesta aportació mataronina als Jocs. Pensar en medalles era una utopia. Espanya havia tornat sense cap medalla d'aquesta anada al Canadà.

ROBERT, QUASI MEDALLA A MOSCOU.

La capital de l'U.R.S.S. obrí portes a la XXII Olimpíada Moscou 1980, però desgraciadament la política es barrejà una vegada més en l'ambient olímpic quan la seva Carta, acceptada mundialment, expressava la seva condició antiracista i apolítica. Els soviètics havien entrat a Afganistan i es produí un boicot que decidí la *no participació* d'un gran nombre de països, algunes grans potències esportives del món occidental, que devaluaren, en part, la importància de les competicions. Espanya hi estigué present. A Moscou hi havia d'ambaixador Joan Antoni Samaranch, que allà mateix seria elegit president del Comitè Olímpic Internacional.

Mataró va tenir la satisfacció de tenir-hi un nou olímpic. Pere Robert, nascut esportivament al Centre Natació Mataró i llavors en les fileres del Club Natació Montjuïc de Barcelona, havia consolidat el seu nom com un dels més complets jugadors espanyols de waterpolo. En la competició olímpica, Espanya va fer un paper lluïdíssim ja que assolí un quart lloc final, quan ningú no hauria trobat injust que s'hagués fet amb el bronze. Robert en fou titular indiscutible. Espanya, en conjunt, tingué un balanç satisfactori en general, ja que en vela s'aconseguí medalla d'or, en hoquei, i Jordi Llopart en marxa medalles de plata i en piragüisme i individualment López Zubero en natació, medalles de bronze. Ja era hora...

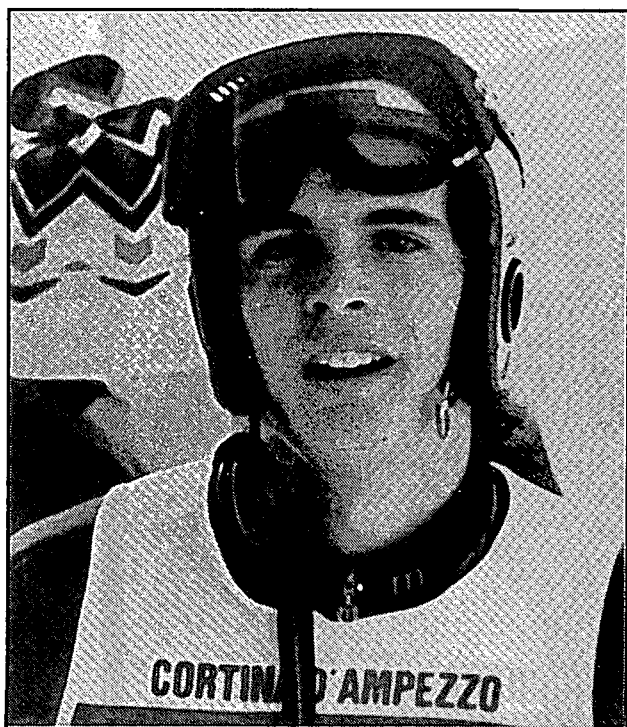
1984, SOLÀ A SARAJEVO.

Per primera vegada, Mataró *partia en dos* l'any olímpic de 1984. Per primera vegada un mataroní representava Espanya en els Jocs Olímpics d'Hivern a Sarajevo (Iugoslàvia), en una modalitat tan difícil com els salts de trampolí. La tasca que al front de la Comissió de Salts de la Federació Espanyola d'Esquí portà a cap durant uns anys el recordat esportista mataroní Jordi Aymat, donava el seu fruit. A la seva mort heretà el càrrec federatiu la també mataronina Teresa Pujol de Solà, i fou precisament el seu fill, Bernat Solà, indiscutiblement reconegut com el primer saltador d'Espanya, el qui fou designat per a Sarajevo, amb bon esperit d'aprendre competint amb les rutilants estrelles mundials de l'arriscada modalitat. Teresa Pujol, com a delegada federativa, estigué present a Sarajevo. No deixa de ser un fet ben singular que Mataró, normalment tan lluny de la neu, pogués tenir un olímpic als *Jocs Blancs* de Sarajevo.

A LOS ÀNGELES, DE NOU ROBERT.

L'estiu d'aquell mateix any es celebrà la XXIII Olimpíada de Los Àngeles 1984, amb la desagradable conseqüència, es pot dir que quasi anticipada, que els boicotejats a Moscou renunciaren a participar en els Jocs de la gran metròpoli nord-americana. No per això deixaren de tenir un gran èxit, espectaculars en la seva concepció i de grans resultats esportius. Però ací el que cal és destacar que de nou Pere Robert, i com a capità seu, formà part de l'equip de waterpolo, amb una altra boníssima actuació com fou a Moscou, repetint a la vegada el quart lloc de la classificació, darrera de Iugoslàvia, U.S.A. i Alemanya Federal. Si per segona vegada per poc se li escapà medalla, Espanya, en canvi, ratificà estar situada entre l'élite mundial del polo aquàtic. Tenir-hi, a més, el capità de l'equip, no deixa de ser un orgull per a Mataró.

Podia haver-hi hagut algun altre olímpic de casa nostra?. Possiblement Joan Tolrà hauria format part de l'expedició si l'atletisme no hagués decidit estar absent en equip de relleus 4x100, i també surà el nom del jove Rafel Fernández, acreditada la seva vàlua en la boxa. I, com a tècnic, el jove doctor en medicina esportiva Ferran Rodríguez, a qui s'havia promès que hi viatjaria per tenir cura dels remers dels quals feia temps que s'encarregava, però pogueren més els *cops de colze* de darrera hora.

Bernat Solà, a Calgary (1988)

A CALGARY AMB BERNAT SOLÀ.

Abans d'anar a Seül *passem* per Calgary, la populosa ciutat del Mig-Oest del Canadà on es celebraren els Jocs Olímpics d'Hivern 1988, i on repetint la selecció participà en Bernat Solà en la seva prova dels salts de trampolí, superant, no hi ha dubte, el que havia aconseguit a Sarajevo, però molt per dessota del que es podia esperar d'ell. En trampolí de 70 m. va fer un salt molt fluix, però en el de 90 m. es rehabilità en part amb un salt de 96 metres, que no obstant això el deixava en lloc secundari. Però Bernat acusà el fet que el servei militar li havia impedit d'entrar adequadament, a Calgary hi arribà tres dies abans, el perjudicà el *Chinook*, famós vent, i les trifulgues ambientals de la selecció no eren pas les més idònies per acreditar el que valia. Hi havia moltes preferències, sempre injustes... Però ací queden les dues Olimpíades de Bernat Solà. Ja es veurà el temps que haurà de passar perquè algú torni a fer el que ha fet ell, sempre mancat d'estímul.

A SEÜL, S'ACOMIADA PERE ROBERT.

És prou a prop encara el record de la XXIV Olimpíada de Seül 1988 perquè hi aprofundim gaire, tot i el seu significat. Pel que fa a Mataró, seguïrem tenint-hi bons esportistes amb Pere Robert, que seguia com a capità de l'equip de waterpolo, i Joaquim Fernández i Sílvia Parera, nedadors (afiliats oficialment al Club Natació Sant Andreu). Tots tres, lògicament en l'élite espanyola, tingueren una actuació de divers matís. Així, l'equip de waterpolo, encara que després de Moscou i Los Àngeles se n'esperava més, assolí un bon sisè lloc. Quim Fernández nedà els 100 metres braça en l'06"08, però el seu objectiu eren els 200 metres; la mala sort va fer que al matí de la prova s'indisposés de sobte i, encara que participà, l'handicap era massa fort i quedà en lloc secundari. I pel que fa a la Sílvia, tot i que sabia que lògicament no podia amb les grans figures mundials, va complir la seva missió millorant els rècords d'Espanya en 200 m. braça, en 200 m. estils i amb les seves companyes el de 4x100 m. estils. Es va superar; per tant, complí. Els dos nedadors anaren ben acompanyats, ja que entre els tècnics figurava la seva entrenadora Dolors Jané, també mataronina i fent tasca al C.N. Sant Andreu.

Nota destacada de Pere Robert és que després de tres Olimpíades seguides i de ser darrerament el capità de l'equip celebrà allà, junt amb els seus companys, el seu comiat de l'activitat esportiva per

Pere Robert, olímpic a Moscou (1980), a Los Angeles (1984) i a Seül (1988), acompanyat de Silvia Parera i de Joaquim Fernández, olímpics a Seül.

enfocar el seu futur professional. El millor olímpic que ha tingut Mataró, abandonava tot honor.

ACTUALITAT.

L'actualitat olímpica començà a Laussana a dos quarts de dues del dia 17 d'octubre de 1986, quan Joan Antoni Samaranch pronuncià aquella tan esperada paraula *Barcelona !!* que adjudicava a la Ciutat Comtal l'organització dels Jocs de la XXV Olimpíada, i continuà l'estiu de 1988, quan Barcelona, acompanyada de Catalunya i Espanya, es convertí en gran protagonista de l'Olimpíada de Seül, la populosa capital de Corea del Sud. Allà anaren moltes autoritats civils i esportives i un bon nombre de directius del COOB, aquests per l'experiència que representava viure de prop l'organització i les autoritats, amb l'alcalde de Barcelona Pasqual Maragall al front, per mostrar en la cerimònia de cloenda dels Jocs unes al·legories plàstiques i artístiques de Barcelona, com a pòrtic culminant del transcendental moment en què l'alcalde de Seül, Kim Yong Rae, lliurà la bandera olímpica a Joan Antoni Samaranch (el gran català president del Comitè Olímpic Internacional) i aquest en va fer lliurament a Pasqual Maragall, mentre que en una pantalla gegant apareixien les inscripcions *Hasta la vista en Barcelona i Barcelona a reveure 1992*. Tot el món, pendent de la responsabilitat que contreia Barcelona i el seu entorn.

Però ja llavors la *maquinària organitzadora* feia temps que treballava sota la sigla de *COOB* (Comitè Organitzador Olimpíada Barcelona), i precisament

havia estat requerit per fer-se'n càrrec de director general Jaume Clavell, un mataroní que acceptà deixant la presidència privada d'Apple Computer. Al cap d'uns mesos fou rellevat de l'alt càrrec olímpic; semblà que la planificació no el convenia pas. Més endavant fou Joan Majó, ex-alcalde de Mataró i ex-ministre, qui ocupà un altre càrrec en una de les empreses immobiliàries creades per als Jocs. I amb el temps han estat bastants els joves mataronins amb tasques professionals en les diverses àrees d'organització dels Jocs. Joan A. Prat és director del C.A.R. de Sant Cugat, on entrenen molts dels pre-seleccionats olímpics; i en Ferran Rodríguez, metge, sots-director de l'I.N.E.F.C., està integrat en el grup mèdic de cara als Jocs, en medicina esportiva, etc.

En els inicis, una planificació feta pública *dibuixava sobre el paper* les possibles seus i instal·lacions dels diversos esports en programa dels Jocs. En elles figurava Mataró, però a poc a poc s'anà dissipant la possibilitat, tot i que el Patronat Municipal d'Esports oferí l'organització del Pentatló Modern que no fou acceptat. En un altre moment semblà que el tir olímpic podia *venir* a Mataró, etc. Ja es començava a desenganyar...

La **MARATÓ DE CATALUNYA**, però, despertà l'interès de cara a l'Olimpíada de fer fix el circuit Mataró-Estadi Olímpic, idea que finalment va prendre peu oficialment, contribuint-hi en gran part l'ambient prestat per la ciutat i el Maresme, i l'acurada organització portada a terme. La sortida, davant el Parc Municipal fou tot un espectacle. Es repetí la Marató de Catalunya i la d'enguany ja serví com a test definitiu. Mataró organitzarà la Marató (homes i dones per separat) dels Jocs Olímpics 1992.

També és segur que durant tot el mes de juliol la magnífica piscina de 50 metres del Centre Natació Mataró estarà a disposició de tots els països, a fi que els seus nedadors i waterpolistes hi puguin entrenar i mantenir la forma fins al dia de competició.

Quant a la designació d'esportistes mataronins com a participants, ja estan definitivament seleccionats els nedadors Joaquim Fernández i Silvia Parera (tots dos segueixen en el Sant Andreu, amb la seva entrenadora Dolors Jané), que han demostrat estar en un moment de bona forma i progressió realment important. Se'ls vaticina la possibilitat de medalla, la qual cosa demostra confiança en ells. La llàstima ha estat que el boxador Josep González Parra

La Marató de Catalunya a la Ronda de Mataró.

hagi renunciat a la concentració dels designats, com va renunciar Lluís Torner en taekwondo per a Seül.

Escrivim quan falten quatre mesos per a la inauguració dels Jocs Olímpics 1992. Encara que hom creu que Mataró, per la seva llarga i destacada vida esportiva, hauria merescut el *premi* d'alguna altra modalitat, acceptem l'honor que significa tenir a casa nostra la prova més emblemàtica de l'atletisme —esport rei dels Jocs— com és la Marató, que acostuma —i ja és tot un detall— a cloure els quinze dies de tan intensa com apassionada competició dels

trenta esports programats. A les tardes del 31 de juliol i 11 d'agost, milions i milions de persones de tots els països del món estaran davant les pantalles televisives per veure les dues Maratons.

Seràn les més importants i les més belles jornades que Mataró deixarà escrites, tal vegada per a sempre, en la història de les seves vivències olímpiques.

Josep Gomà i Carol

NOTÍCIA DE DONATIUS REBUTS

Cal agrair a la Sra. Rosa Tarrós la donació d'obra diversa de l'autor mataroní Tomàs Ribas i Julià.

FE D'ERRATES

La fotografia del retaule de Riudoms que il·lustrava l'article de la Dra. Aurora Pérez, *L'obra de Lluís Bonifaç i dels Riera al retaule del Roser de Santa Maria de Mataró*, és de Pere Català i Pic.